

Із збірки “Червона зима” (1922)

Рипнула дверима осінь,
з пилом закрутився жовтий лист,
а за ним простягся по дорозі
передсмертний листопаду блиск.
І тремтяче перекотиполе
притуляється до ніг благанно,
мов шепоче:
“Як же рано... як же умирати рано!..”
І котиться геть, таке безпорадне і голе...
Неба прозорі очі
затулило віями-хмаринами.
Вітер щоки цілує, лоскоче,
порослям верещить між колінами...
І навколо так холодно, холодно,
наче в жилах вся кров замерзла!
Серце моє, піснею проколоте,
вже не буде нам тепло й весело.

Розстилає вечір рядна,
глек зорі червоноточить...
Моя пісня — неоглядна,
а душа — печерний хлопчик.

1921

Із збірки “Осінні зорі” (1924)

Смуглявий і стрункий. А золоте волосся
на вітрі шелестить і плеще за плечем...
То заглядає день міський і стоголосний
у невідому тьму полум'яних очей...

І на тугій руці виблискують браслети,
мов зустрічає він покірну Суламіт.
Ой, чую, чую я: “Кохана, де ти, де ти,
чи упадем іще в траву з тобою ми...”

І перса молоді так солодко і туго
притиснеш до грудей обпалених моїх?..”
І тягнуться в пилу бліді й гарячі руки,
шукаючи свою кохану Суламіт...

Фантазіє моя! Між рейками й гудками
навкі проклади карбовані сліди,
минуле обніми й йому об гострий камінь
ти голову розбий, щоб тільки кров і дим

лишилися на Землі по неблаганній долі,
та зникнуть і вони од вітру, хмар і хвиль...
І не здригне Земля в своїм шаленім колі,
лиш дужче заблищить на квадрильйони

миль...

1923

І все, куди не йду, холодні трави сняться,
де дерева шумлять і плачуть за Дінцем,
де вулиці п'янить солодкий дух акацій,
востаннє за вікном заплакане лице...

І сняться все мені далекі темні очі,
що в'януть і мовчать в осінній далині...
А щоки, як колись, вітри мені лоскочуть
і запах чебрецю несуть вони мені...

Ну, як тепер живе Горошиха-вдовиця,
де Федька — син її, застрелений вночі?..
А ми ж не раз із ним ходили по кислиці,
де шарудів бур'ян і плакали сичі...

Ожина за Дінцем... О любий Холоденко,
далекий брате мій, зарубаний в бою...
Не схиле вже тепер твоя нещасна ньєнка
на зрубане плече голівоньку свою.

І все, куди не йду, холодні трави сняться,
де дерева шумлять і плачуть за Дінцем,
де вулиці п'янить солодкий дух акацій,
востаннє за вікном заплакане лице...

1922

Оддзвонила давно Революція.
Чую, чую — бетони кричать...
І нікому тепер не молюся я,
й запеклася на серці печаль.
І солодко сміються вітрини,
а сніжинки в розпуці летять...
Десь далеко цвітуть мандарини
і задумано хвилі шумлять...
1923

Уже зоря золоторога,
де полями зацвіло,
кладає на огненні пороги
своє сивіюче крило.

На тротуарах не лілеї
й не лебединий в небі крик, —
дзвінка безодня над землею
чолом задуманим горить.

В поля з пахучої долоні
червінці осінь просіва...
А десь біжать залізні коні,
і пахне холодом трава...

1922